

3. Maru jänes ehk sellepoja ehmatust.

Kalendritegija ei volda selle romanti ühu eest vastutamist ega ta kriitika peale vastamist midagi tingimuse all oma peale.

Minu sellevoeg Priidu Nõöv oli agar voiss. Meie fäisime kabekest Üue Saare külakoolis ja olime seeford, mis ütelda, sõbrad naagu suff ja saabas. Aga maailm on mitmesugust tuult ja lõhna tais, ning see paneb mõnegi sõbra sõbrast lahtuma, ja see maailma tuul labutas ja jahutas fa meie südamed ära. Mina omalt poolt voldin ütelda, et labutus Priidu südamest välja kasvas. Tema oli muidu küll usin ja agar, aga niipia kui veel midagi oma wabel jagada tul, kas Kingu onu käest saadud õunnu voldi Drult kintutid hanitulgi, siis oli Priidu ikka nii abne ja oma kasu püündja, et mind mõni ford nii weiske oigaga jättis, et ma ka fõige parema rehkendamise ja arwamise juures enam välja ei saanud kui 0. Määksin ma talle korra vastu, siis ütles Priidu, ma pidada teda tänomaa, kui ma sellepoja pooltest tema käest terve nahaga peasan. Ja mis on siis ühel inimesel veel kallim kui nahk? Nahk on enam näatt kui raha ja vatanus; kes nahka hoida tahab, ei see raha peale waadata ei voldi. Ja kui sulle naba peale liputatse, si onnud oma viimise tengä ennenä ära, kui sa naha kantaksid. Mis nii üleüldiselt naha sohta tõlbab, see tõibas fa sell forral minu noore naba kostta. Seda ei voldi fa feegi imestada, sest noor nahk on ikka õrnem kui wana nahk; noor nahk on hoopis õhem, kuna mõne mehe wana nahk tähtsal kombel pats on. Weikestel jaigelustel on sagedaste suured tagajärjed — ja nii vidi see fa minu ja Priidu wabel tulema. Kuna meie mõlemate nahk ja tarkus töövis ja töövis, läksivad meie südamed ikka enam ja enam teine teist teed Priidu läks libelkonna koolist ära freistooli ja sealt apteeigi õpi voisiks; mina läksin oma weiske tartufega lodu kündma ja äestama. Ma mõtlesin: Pöllumees voldine rikas, apteeker arutti rikas. Nüüd läksivad aastad lennates mööda; mina kündsin pöldu, Priidu läks samuti sammult saksemaks. Ta

vidas end hirmus targaks ja knulsaks meheks, ütles — muidugi mõnele uskujale — tema olla mitmed ja mitmed rohud ülesse leiduud, millega nüüd Aafrika maal färpsied leiwapuu wilja fallalt ära peletataks ehet millega hiiri voldi surmata, kui see rohu fott neile peale lautatulse ja siis ise jalgadega fotti peale astutatse. Tema luges valju teaduse meeste kirju ja lisas omalt poolt fa juure, kas kiri hea ehet halb. Kui sagedaste ette tul, et luetud raamatust mõni kummelond lehiti alles lahti lõikamata oli, siis ei vähendanud see mitte Priidu aju, sest ta lisas juure: Nende lebtede peal ei seisva mitte midagi, mis tähtis voldiks olla. Veidis mõni tark mees une aega ülesse, siis lisas Priidu kohre juure: See ast oli mull juba ammugi teada, aga mull ei olnud aega temast kirjuada. Siin pian ma juure lisama, et mina üksi Priidut priiduks nimetas, temaise ja mund linnasaffad ütlesinud ikka: Friedrich Knopf. Sest saadik kui ta omale proua voldnis, läks ta veel Friedrich-Knopfimaks. Aga seda pian ma ütlema, et tema proua — üks Gesti sugust sündinud naisterahwas, Eleonore Kuusk — omeli teistlaadi inimene oli; ta oli päris wabwa naisterahwas ja naeris sagedaste, kui Priidu end jälle Rootslasoks, Taanlasoks ehet mõnoks muuss tunnistas. Ja seda tegi Priidu siis wäga hea meelega, kui ta nii sugusteltis oli, kes seda ei teadnud, et mina tema sellepoeg olen. Priidu oli apteegi sell, sai hea summa palka ja elatas end ja oma tublit abiakaasa ilusaste. Aga jäätame läks see wörk hörwale, muidu voldi mõni orav tulla ja ütelda, mina ojan kalendris rahvuslikku eedmärtisi taga ja püünan targemate inimeste peale muda pilduda, et neid rumalate silmis naerulks t ha ja seega teadust ja auusaid mehi alandada. Olgu ja jäädv Priidu isamaaline seisukoht vuudutamata. Võtame selle asemel üks tükkene tema elust läätle. Et inimene teiste önnetusste üle sagedaste naerda armastab kui fa jällegi sagedaste ülekobtuvel kombel, mis võlgitas on, sellepäras on mõni önnetus fa wäga hea kalendri saba jutu pöbi. Ja nii suguse voldja voldian ma fa oma kalendri jutu pöhjaks. Et jällegi mõni